

La sortida dels joves a l'exterior

S'ha de gestionar la mobilitat

La generació que s'emancipa se'n va perquè veu que hi ha més oportunitats fora del país

RICARD
Zapata-Barrero

És cert que les últimes dades de l'Institut Nacional d'Estadística marquen un canvi de tendència demogràfica destacable, causat molt directament per la falta d'expectatives que té una part de la població que la seva situació personal millori. Però també hem de ser prudents en les valoracions. No sabem on van, els perfils professionals que tenen ni les seves edats exactes. No sé si és aviat per parlar de fuga de cervells, però podem suposar que hi ha un perfil de joves, acabats de llicenciar i amb ganes de treballar. En xifres, parlem d'una sortida de 62.611 espanyols (n'han entrat 42.127, i el saldo és -20.484), i de 445.129 immigrants (n'han entrat 415.523, i el saldo és de -29.606). En total parlem de -50.090 persones, és a dir, aproximadament la meitat del Camp Nou. Estem, doncs, davant un comportament normal en un context advers on persones amb capacitat de mobilitat projecten les seves estratègies de futur fora de les nostres fronteres. Més enllà d'aquestes dades, entrem en el terreny de les hipòtesis.

El que les dades també ens diuen és que Catalunya torna a marcar la tendència amb el 70% del total (uns 36.313). Donades les circumstàncies actuals, és probable que aquesta dinàmica es converteixi en estructural. L'escenari és alarmant es miri per on es miri: més del 21% d'atur, població envellida, la xifra de fills que tenen les dones a Espanya va fer un pas més el 2011 en la tendència a la baixa, fins a situar-se

en 1,40. L'edat mitjana de maternitat arriba als 31,17 anys.

¿Hem de deixar fer? Una reacció política està més que justificada. Dit molt fredament: un país que perd la seva població activa es troba en un clar retrocés. Un Govern que es manté com a espectador és un irresponsable. La pèrdua de joventut és un assumpte molt greu que hauria de preocupar tant com els alarmants índexs d'atur. Es fa evident que la generació que s'emancipa socialment i econòmicament se'n va perquè veu que hi ha més oportunitats a fora que aquí. Fins i tot països de fora construeixen polítiques d'atracció d'aquests perfils de joves ben formats, com Alemanya, o fa uns dies amb la presència d'una ministra del Quebec, que va venir aquí explícitament per atraure joves a contribuir al desenvolupament del Quebec. ¿Hem de deixar fer?

UN PAÍS COM Catalunya no es pot permetre aquesta situació. S'ha d'iniciar una reflexió molt seriosa per part de la classe política i del Govern. S'han de buscar mecanismes immediats de reacció. S'ha de definir una estratègia de gestió demogràfica, la gestió de la mobilitat, ja! El que seria erroni és impedir que la població surti, però amb un ordre, i, si m'ho permeten, amb la «mateixa agressivitat amb què ho fan els governs que busquen atraure els nostres joves», sense esperit de solidaritat, sense amagar-se en

LEONARD BEARD

El que la Generalitat ha d'impedir és que les persones marxin amb idea de no tornar

aquesta competitivitat occidental sense precedents. El Govern ha de començar ja a registrar els que marxen, a saber on van, instal·lant fins i tot agències de col·locació per ajudar a la mobilitat, però, i aquest però és imprescindible, amb requisits: que es fomenti un compromís de retorn i es contempli aquesta sortida com una opció d'inversió personal, però també social, per a Catalunya. El que el Govern ha d'impedir peti qui peti és que la persona que marxi ho faci amb la idea de permanència. Aquest és el punt clau que s'ha de resoldre si es vol gestionar la mobilitat creixent amb perspectiva de futur. No podem permetre que la sortida sigui l'inici d'un èxode sen-

se retorn, que agreugi encara més el naufragi de la societat del benestar. A curt termini això afecta la impossibilitat de pagar les pensions, ja que a l'anar-se'n la persona deixa de cotitzar.

El Govern ha de reflexionar molt seriosament, tant sobre el que està passant, com sobre el que pot fer, combinant acció d'inversió i estratègica. En resum, les pautes per iniciar un debat polític són: 1) Assumir la premissa que la gestió de la mobilitat és també gestió de la crisi, i que les dades de la gent que marxa són tant o més preocupants que les dades de l'atur (és un nou índex a tenir molt en compte). 2) Plantejar aquesta tendència demogràfica en positiu, com a oportunitat que els joves es formin a fora, però motivar intencions de tornar i posar al servei del país el que ha après a fora a nivell de desenvolupament de competències i de capacitats (lingüístiques, de formació, experiència, contactes amb empreses, etcètera).

SI AIXÒ NO ES produeix i davant d'aquestes dades mantenim un *deixar fer*, llavors les conseqüències poden ser nefastes a curt i a llarg termini. El que el Govern faci ara no és només gestió del present, sinó començar ja a preparar el retorn i el després de la crisi, la societat futura, i preocupar-se per conservar les condicions mínimes necessàries perquè la societat futura sigui digna, s'autoreguli com ho fa en una societat del benestar. És temps que el polític mostri la seva funció gestora i estratègica de futur en majúscules, i no es deixi desorientar per un onatge de dades sense control, però que totes apunten al mateix diagnòstic d'alarma. ≡

Professor de Ciència Política a la UPF.

La roda

JOAN
Barril

Política de majordomes

En els últims dies s'ha insistit molt en la desautorització de tot el que sembla vell. Els molts enemics amb qui compta Rubalcaba en la premsa madrilenya s'han afanyat a comptar com a grans característiques invalidants del seu lideratge l'edat (Rubalcaba només té tres anys més que Rajoy) i la seva calba (per cert, molt semblant a la de Montoro, De Guindos, Wert i altres il·lustres alopecics del Govern popular). Això de la calba és un argument de gran calat polític que indica els curiosos automatismes d'una classe política i periodística molt limitada. Si Chacón hagués sortit vencedora del congrés socialista, no s'haurien ficat amb la seva calba, sinó amb la muntura de les ulleres.

Però en les precàries anàlisis de la dreia salvatge s'insisteix que Rubalcaba ha estat recolzat per l'anomenada *vella guàrdia* del partit. Els testimonis de González, Guerra i d'altres han estat evidents. Però hi ha una cosa en aquest concepte de *vella guàrdia*

¿Quin estímul polític se li ofereix a un jove longeu i format per dedicar-se a l'àmbit públic?

que intenta ser ofensiva, no tant per *guàrdia* sinó per *vella*. S'insisteix en la necessitat de procedir a una neteja de gent que, com Rubalcaba, té 60 anys complerts i es reclama la presència de joves encara que només sigui per desautoritzar-los per ser principiants i per la seva falta d'experiència. Em pregunto quines motivacions oferim als joves per continuar amb la seva carrera política basada en el xafardeig, els bàndols i els punyals darrere els cortinatges. ¿Quin estímul polític se li ofereix a un jove longeu i format per dedicar-se a l'àmbit públic? ¿Quina estranya vanitat d'acer inoxidable li fa acceptar les pompes d'uns mitjans de comunicació verinosos, d'un sou limitat i de l'incòmode tracte paternalista que els gerros xinesos del partit li donaran? ¿Realment el jove aspirant està preparat per desconfiar dels adversaris quan la confiança entre els partidaris s'ha fos? El nen és el futur de l'home. Una política infantilitzada se'ns acosta. Mantinguem almenys la seva pura ingenuïtat de nous hostes, sempre més confortable que la suspicàcia latent de les majordomes del castell. ≡

Animus
iocandi

Ferreres